

Kaos på stranden

och andra texter

av elever i kursen Skriv Online hösten 2020

Annelie Salminen
www.annelie.salminen.se

Kapitel 1 av Isabella

Den röda rosen

Det var en gång sex människor som skulle gå ner till stranden. Detta är deras historia!

En dag gick det en tolvårig kille in på en affär. Han hette Omar. Han var där för att köpa en röd ros till Liv som du får höra mer om i kapitel 3 och 7. När han kom fram till disken pep han:

- Jag skulle vilja köpa denna ros.
- Det blir 23 kr, tack! sa damen i disken.
- Jag har bara 21 kr, tyvärr. kan jag få den ändå? frågade han.
- Nej, 23 kr och varken mer eller mindre, sa damen strängt.
- Men... sa Omar.
- Inga men, sa hon.

Omar la dystert tillbaka rosen, men så från ingenstans kom han på att han kunde sno den, så han gick tillbaka och tog upp rosen igen. Sedan gick han ut samtidigt som en kvinna och smet sedan iväg till stranden.

Kapitel 2 av Ilve

Fullgubben

Det var en gång en gubbe, han var oftast full. Han brukade mest gå runt på stan och vara i vägen. En dag var det värmebölja i stan och gubben ville ha vatten, han gick runt till olika affärer och försökte ta lite vatten. Det gick inte. Han började gå mot stranden för att bada näck, men en polis stoppade honom. Det var tur för det var många barn där. Han började vingla runt på stranden och leta efter någonstans att få vatten. Han gick runt till olika folk och försökte sno lite grejer, som till exempel vattenflaskor, klockor och telefoner. Några små barn satt nakna vid vattenkanten och lekte med den blöta sanden, det tyckte gubben var orättvist för han fick ju inte vara naken.

– HALLÅ DÄR, MAN FÅR FAKTISKT INTE BADA NAKEN, sa han med en vinglig röst.

Barnen började gråta och gubben började skratta. Mammorna kom fram och tog upp sina barn och började skälla på gubben.

– Förlåt då, sa han.

Polisen kom fram och tog bort gubben från stranden igen, men då sa gubben:

– Jag ska faktiskt bada!

– Okej, men då får du inte förstöra för dom andra. Var är

dina badgrejer? svarade polisen.

– Öööhhhh... där borta på stranden, sa gubben och pekade mot en tom picknickfilt.

Polisen släppte gubben och gubben började gå mot filten. Då kom familjen som äger filten och föste iväg gubben. Han brydde sig inte så mycket och gick iväg. Han såg några barn som pekade och skrattade, han kollade vart dom pekade och såg en liten tjej som osäkert gick över stranden. Han började skratta han med. han såg hur flickan kollade på honom och han slutade skratta. det var som om, tjejen gjorde honom knäpp. han vinglade fram till henne och sa;

– Hej hej!

– Ehm.. h..hej..

– Du behöver inte vara rädd för mig! Jag är som din pappa!

Flickan kollade osäkert ner i marken och såg ut att fundera.

– Haaaallåååå? sa gubben, jag är inte farlig juu! Kan du svara??

– Mm.. jag måste hem..

– Jaha! Aja, hälsa mamma att jag är singel..

Gubben gick iväg och såg en tjej som slogs med en kille, killen stog bredvid en annan tjej så gubben fattade att det var något med kärleken som hade krånglat till sig. Han gick fram till dom och sa med en mallig röst;

– Jag, är faktiskt expert på kääärlek, jag ska hjälpa er med ert problem!

– Nej, jag behöver inte hjälp från nån fullgubbe som luktar sprit, sa tjejen som hade dem fula GUCCI skorna (enligt gubben)

Kapitel 3 av Alva

Liv rikemansungen

Jag tittade på tröjan. Såå fin asså! Jag tog den och gick till kassan för att betala. Kassörskan kollade på mig.

– Du vet att den kostar 1499:- va!?

– Eh jaa...

Jag betalade för tröjan och gick ut ur butiken jag såg en kille från skolan och vände mig fort åt andra hållet och gick. Mamma hade gett mig 3 000:- i födelsedagspresent som jag nu tänkte köpa ett par nya skor för. Jag gick in i butiken och tänkte på om jag skulle ta skorna från märket Saint Laurent eller dom från Gucci Flashtrek. Jag bestämde mig för att ta dom från Gucci. Dem var dyrast och skulle få tjejerna i skolan bli svarta av avundsjuka. Jag tänkte på baddräkten jag hade hemma den var ett år gammal och kostade bara niohundra kronor. Jag gick och köpte en ny. Det var ju varmt ute så jag kan ju lika gärna gå till stranden. Hoppas bara att Omar inte var där. Jag så Juliette gå en bit bort och skynda bort till henne för att visa mina nya skor.

– Heej, Juliette va?

– Hej Liv.

– Titta mina nya skor! Asså dom kostade typ bara 12 299 spänn.

– Mm dom var verkligen inte värda pengarna, dom är ju skitfula! Sa Juliette.

skitfula! Sa Juliette.

– Ja men jag har i alla fall pengar att köpa skor för.

Jag tog tag i Juliettes påse med nya skor i och fiskade upp skorna av märket Adidas.

– Och jag skulle aldrig ha på mig Adidas. Särskilt inte när dom är fake!

Jag släppte dom nya skorna på marken och gick rakt över dom.

– Vems skor är snyggast nu då?! fräste jag och gick. När jag kom hem började jag packa för att åka till stranden. Lucas kanske ville följa med? Jag ringde honom.

– Hej gosebjörnen hur är det? Vill du följa med till stranden idag?

– Liv... jag vet inte riktigt, idag när Juliette kom hem var hon jätte ledsen...

– Och vad har det med stranden att göra!?

– Hon sa att du förstört hennes nya skor! Jag tror inte att du och jag passar så bra ihop.

Jävla Juliette att jag inte sa till henne att hålla käften om det här. Jag lade på och gick till badrummet för att prova den nya baddräkten. Men liksom vem bryr sig om Lucas gör slut, jag kan bli ihop med vilken kille jag vill. Linnéa har sagt att Leo i nian tycker jag är snygg så det är bara Lucas förlust! Baddräkten passade perfekt och jag tog min väska och gick mot stranden. Jag vände mig om och fick syn på Lucas som gick hand i hand med Stella en tjej i parallellklassen. Jag gick fram till dom.

– Omg! Världens snyggaste tröja! skrek Stella.

– Jag önskade jag kunde säga detsamma! sa jag och vände mig mot Lucas. Så du gjorde slut med mig för henne!?

– Liv kom igen...

Jag slog till honom vände mig om och gick ut på sanden och la ut min handduk. Synd för honom att han gjorde slut med mig! tänkte jag och tittade på den fulla gubben som hade pratat med mig om kärlek ,vilket skämt! nu stod han och skrek på några barn. Jag upptäckte Lisa en bit bort och rynkade på näsan. Hon var ju inte den snyggaste direkt...

Kapitel 4 av Alina

Den nya staden

- Hej, en mörkhårig flicka stod framför henne.
- Hej, sa Meja försiktigt. V... vem är du?
- Jag heter Emilia, sa flickan.
- Okej, sa Meja och ville bara därifrån. Hon känner ju ingen här. Eller nästan ingen. Mamma känner hon ju och Iris, men resten.

Men flickan gav sig inte. Hon frågade om de skulle leka och när. Vad Mejas favoritfärg var och hur många syskon hon har om hon ens har några. Efter ett tag behövde Meja säga att hon behövde åka hem för att bli av med henne. Hon skyndade sig därifrån och sprang uppför trappan hem till de. Det tar ett tag att komma upp. Hennes lägenhet ligger höst upp i höguset och hissen är ofta trasig.

- Hallå! ropade Meja när hon kom in. Är det någon hemma?
- Hej! ropade mamma. Hur var första skoldagen?
- Okej, sa Meja och gick upp på sitt rum.

Vad i hela friden säger hon! Att skoldagen varit bra! Den har varit raka motsatsen! Hon har inte fått en enda vän bara mobbare. Det är inte alls särskilt kul. Hon la sig på sängen och blundade, försökte sova. Men det gick inte. hon blundade hårt

blundade, försökte sova. Men det gick inte. hon blundade hårt och släckte alla lampor i rummet, men det enda hon kunde tänka på var skolan. Den tjatiga skolan med alla mobbare. och varför just hon? För att hon inte vågade säga stopp? För att hon är en sådan som lyder?

– Meja! ropade mamma från köket. Maten är klar!

– Kommer, ropade Meja tillbaka. Hon hann nog sova lite iallafall. För hon minns inte att mamma började med maten. Hon sprang till köket och satte sig vid matbordet.

– Du, jag kom på nu att vi inte har grönsaker, sa mamma. Kan du springa till mataffären?

– Okej, sa Meja. Hon sprang ner och cyklade iväg.

Det var en full gubbe på stranden som skällde på några barn och en tjej slog till en kille. men annars var det inget konstigt.

Kapitel 5 av Frida

Ingen tycker om mig

Onej! Där är Liv hon brukar alltid vara så skrytsam. Idag hade hon en tröja som såg ut att ha kostat flera tusen. Liv gick fram till en kille som gick hand i hand med en tjej. Hon sa: Lämnade du mig för den där? Sen smällde hon till honom! Vilken bitch! Det är ju galet! Jag ville gå fram till killen och kolla att han var okej men jag vågade inte. Dessutom sprang det runt en gubbe som såg ut att vara full. Jag betraktade honom och såg hur han skrek åt några barn. En polisvakt gick fram till honom och sa något. Den fulla mannen pekade lite vingligt på en filt. Polisvakten släppte honom och han gick dit. En familj kom dit och puttade till honom. Det var antagligen deras filt. Jag hörde ett fnitter bakom mig och såg två tjejer viska och peka på mig. Jag kände mig ledsen och gick hem. Under tiden jag gick över stranden, vilket kändes som en evighet, pekade alla på mig och skrattade. Jag kände mig förödmjukad. Jag ångrade mig och ville inte gå hem. Då skulle jag ha behövt svara på mina föräldrars frågor.

Kapitel 6 av Lyliana Everleigh

Det här är den sista karaktären som du kommer att läsa om.

En natt, då alla somnade djupt, både havsvarelser och landsvarelser. Månen lyste klart med de små blinkande stjärnorna runt. Djupt, djupt ner i havet, låg ett vackert ställe, som ingen eller inget på land visste om. Den magiska, mirakulösa, häftiga och fantastiska staden Atlantis. Atlantis har en lång historia full av överraskningar. Därför har det varit en mystisk stad sedan länge, eller så trodde man...

Det gick vissa myter om att Atlantis är en hemsk stad som orsakar alla dåliga händelser på land, i tanke av hämnd. Men vissa säger också att Atlantis är en kopia av paradiset fast på jorden. Att det är en stad som är uppbyggd av guld. Den andra myten har orsakat många problem för vissa, alltså de som försökte hitta Atlantis. Efter många misslyckade försök slutade folket med letandet och Atlantis blev bara en fantasierad saga i allas tankar.

Everleigh är en av Atlantisborna, men inte vilken som helst, utan också en del av den kungliga familjen. Du har väl hört något om aquaman, ja det är hennes kusin. Everleigh har olika krafter, precis som alla andra i Atlantis, men även mer. Everleigh är 16 år gammal. Men hon hade inga riktiga vänner. Oftast är hon ensam för ingen vill riktigt vara med henne. Anledningen är att alla tror att om de råkar skada Everleigh på något sätt så kommer de att hamna i problem med den kungliga familjen. Men även hennes familj har inte tid för

kungliga familjen. Men även hennes familj har inte tid för henne.

En dag började Everleigh höra ett par signaler. Sådana som ropar på henne, som kan hjälpa henne. Men hur? Och hjälp med vad?

Jag bestämde mig för att hålla detta för mig utan att någon ska få reda på det. Dessutom så är det kanske bara jag som illustrerar ljudet för mig själv. Det är inte så konstigt om man är ensam jämt. Men det gick inte över. Efter duschen idag så gick jag till min garderob för att välja en outfit. Det var svårt. "Jag har inget att ha på mig!", skrek jag även om jag visste att ingen lyssnar. Jag har många klädesplagg, men det betyder inte att jag har något BRA att ta på mig. Men då kom det igen, det där ljudet. Alarmet. Det var ganska mystiskt.

Nästa gång jag hörde det så satt jag och åt middag alldeles ensam. Den fortsatte tills resten av familjen kom för att kaka. Det var jätte märkligt. Nästa gång i vid skollunchen när jag satt ensam, och därefter när jag spelade brädspel mot mig själv. Jag märkte att signalerna kommer när jag känner mig helt ensam. Så det kan ha något med det att göra.

Oftast så brukar andra gå till deras nära och kära och berätta vilka konstigheter som sker. Men jag har ingen. Inte ens mina egna föräldrar. Men det var ingen överraskning för mig. Så jag bestämde mig för att ta skyldigheten att hitta signalen själv. Men först måste jag ha en plan.

Efter en evighet av tänkande kom jag på en fantastisk plan. Men den var ganska lång och skulle behöva mycket tid att utföra. Så här är planen:

- Först så måste jag packa en väska med allt som behövs för att rymma hemifrån.
- Sedan rymde jag till den stora kulan (ett magiskt ställe där man kan utföra en massa magi)

- Där öppnar jag kulan och kollar vart signalen kommer ifrån.
- Sedan simmar jag till stället som signalerna kommer ifrån.

Det låter lätt när jag säger det sådär. Men det är nog inte det. Det här är första gången jag besöker den där kulan. Jag har bara läst om den och hört om folk som har besökt den. Men jag kan inte gå av nu.

Väskan var redan klar packad efter tio minuter. Jag hade ett par BRA outfits och ganska mycket mat. När jag packade så tänkte jag på de stackars människorna som behöver ha med sig vatten medans jag kan bara andas in det. Var som helst.

Nästa steg var att rymma. Och det var ganska svårt, det fanns vakter överallt, runt hela palatset. Jag bestämde mig för att rymma med mörkblåa kläder. Det kommer att gömma mig mest. Först så smög jag upp till den högsta källaren i palatset. Det var tufft, för i rummen under sov alla andra. Därifrån, borrade jag ett hål upp i taket, som jag försiktigt simmade ur. När jag var ute kollade jag runt alla hörn runt palatset. Aha! Vakterna glömde att ha koll på ett enda hörn! Jag simmade snabbt och försiktigt ner till det hörnet och far iväg in i korallen.

Det tog inte en lång tid innan jag var framme vid kulan. Den var stor, och lyste stark. Det var en av de finaste grejerna jag har någonsin sett! Men jag slösade ingen tid. Direkt så öppnade jag kulan, genom att hälla en kemikalie på den, och sedan skrev jag ner signalerna i vad som såg ut som ett gammalt papper. Kulan stängdes direkt när jag la tillbaka pappret och började snurra rejält snabbt. Jag blev skrämmd av det. Tänk om jag gjorde något fel? Tänk om jag förstörde kulan?

Kulan fortsatte att snurra i evigheter. Jag var utmattad av allt som skett, och det har blivit jättemörkt nu. Så jag åt lite av det jag hade med mig och la mig på en av de mjuka korallerna.

På morgonen var kulan stilla. Den hade också spillt ut lite lila glitter som led någonstans uppåt. Jag packade ihop allt efter att vakna ordentligt och började trött simma uppåt. Det blev ljusare och ljusare. När jag kom fram var jag häpen att se en strand full av folk.

Jag kollade på folket. Fem stycken såg lite bekanta ut. Typ, lite speciella. Jag bytte mina ben mot en svans, som jag sedan började vifta på för att få deras uppmärksamhet. Men bara de två killarna såg mig, och gick sedan därifrån. Så jag bytte tillbaka till mina ben och gick upp på land..

Kapitel 7 av alla Stranden

Omar kom till slut ner på stranden och satte sig på en bänk för att vänta på Liv. Då kom det fram en gubbe och frågade vad han gjorde.

– Ingenting, sa Omar.

– Joo nånting måste du ju göra, sa gubben.

Då såg dom en ovanlig våg i vattnet, dom såg hur någonting som såg ut som en jättstor fiskfena som var i vattnet.

– Vad är det där? frågade gubben.

– Vet inte, svarade Omar.

Då såg Omar Liv som låg på stranden med sin nya fina baddräkt och solade. Han blev plötsligt blyg och kollade ner i marken. Liv tittade äcklat på gubben som hängde lite över bänken. Gubben sprang iväg till en papperskorg och kräktes medans Liv tittade på med en ännu mer äcklad min. Hon la sig ner igen och fortsatte sola, Omar tittade på henne och tänkte om han skulle gå fram eller inte. Lisa sätter sig en bit ifrån Omar, för hon hade ångrat sig. Liv rynkade på näsan åt henne och Lisa krympte ihop. Hon ville gå men skulle inte ha orkat med hennes föräldrars frågor. Hoppas inte Omar eller Liv säger något dumt. Då vände sig Omar om och såg en till ros och plockade upp den. Sedan sa han till Liv:

– Varsågod Liv!

Lisa andades ut. Omar hade inte sett henne.

– Ehh hur mycket kostade den?

– 23 kr...

Liv kastade iväg rosen.

– Jag gillar inte rosor, fräste Liv och reste sig.

– VÄNTA!! skrek Omar och sprang efter henne.

Lisa kunde inte låta bli att tycka synd om Omar. Han va ju så kär i henne.

Gubben kom fram och frågade vad som händer men ingen svarade. Han vinglade därifrån för att kräkas igen men istället så gick han ner i vattnet med kläderna på. Lisa var lite rädd för honom men skulle aldrig drömma om att berätta det för någon. Det var ju bara en full gubbe.

– Hej! sa gubben till Lisa efter att ha kommit upp ur vattnet.

Lisa låtsades att hon inte hörde.

Meja som skulle till mataffären kom dit för att se vad alla höll på med.

– Liv, snyftade Omar.

Han var jätteledsen.

– Lämna mig ifred! skrek Liv.

Lisa riktade uppmärksamheten mot dem istället men sneglade på gubben i ögonvrån.

– MEN JAG ÄR KÄR I DIG, LIV!! skrek han till svar.

– Och!? svarade Liv irriterat och gick.

– Vad händer? frågade Meja Liv.

– Men, sa Omar och släppte rosen han plockat upp.

Fråga inte mig, svarade gubben.

- Ingen har frågat dig något heller, sa Meja irriterat.
- De bråkar, svarar Lisa, lätt förvånad över att hon vågar.
- Okej, sa Meja. Men varför?
- Omar, killen är kär i tjejen, Liv. Men Liv blir bara arg på Omar, svarar Lisa.
- Oj, snacka om någon som gillar att bestämma, sa Meja. Om någon var kär i mig skulle jag bli skitglad.
- Jag med, men inte för att någon skulle vilja bli ihop med mig, svarar Lisa sorgset.
- Nej, men jag kan prata med vem jag vill! svarade gubben.

Liv vände sig om.

- Vad sa du! skrek hon till Meja.
- Att du är en bestämmer Liv, sa Meja och tittade argt på Liv.

Gubben tyckte att det var tråkigt att kolla på när dom bråkade så han bestämde sig för att kräkas på Livs Gucciskor.

- Jag hatar dig Liv! sa Omar argt.
- DITT JÄVLA ÄCKEL, skrek Liv på gubben, dom var ju för fan alldeles nya!
- Du får ju bråka och jag behövde kräkas och det var långt till en papperskorg, sa gubben och vinglade till.
- DET SKITER VÄL JAG I, skrek Liv och sparkade gubben.

Lisa skrek till. Hon hatade bråk, men hon visste inte att hon skulle reagera så.

- DITT PUCKO, LIVDJÄVUL! skrek Omar till Liv.

- VAD GÖR DU? skrek gubben. MAN FÅR INTE SPARKAS!
- SPARKAR DIG IDIOT! skrek Liv. Nehe! Men nu gör jag va fanken jag vill! Så det så!
- VAD SA DU! skrek Liv och såg Omar springa iväg.
- DITT PUCKO, LIV DJÄVUL! skrek Omar igen. Högre.

Liv satte sig ner och började gråta, gubben gjorde detsamma. Lisa satt sig bredvid och försökte trösta henne. Handen hon la på Livs axel darrade hysteriskt. Liv slog bort den så Lisa flög i sanden. Hon skar sig på en sten och började blöda.

- Fuck you! skrek Liv. JAG SKA DÖDA DIG!
- Men snälla! skrek Meja som hysteriskt försökte få stopp på kaoset. Lisa kände hur blodet sakta rann nerför hennes kind.

Gubben närmade sig Lisa och skrek samtidigt på alla runt omkring.

Omar sprang raka vägen hem och slängde sig på sängen. Han grät jättemycket. Tillslut kom en polis och stoppade kaoset, polisen ringde barnens föräldrar och tog med sig gubben. Lisa fick hjälp med såret. Hon ryckte till när de tog sprit på såret.

Liv ringde Omar.

- Förlåt! det var inte meningen att skrika på dig... sa Liv försiktigt.
- Det skiter jag i pucko! Jag hade snott rosen för din skull! sa Omar och la på.
- Men... sa Liv. Hon reste sig upp och gick hem till Omar.

Gubben försökte följa efter henne men polisen stoppade honom. Lisa och Meja satt och småpratade.

- Förlåt, sa hon och kysste honom rakt på munnen.

- Öööhhh, stammade Omar och kysste Liv tillbaka.
- Nu går vi till stranden igen, sa Liv.
- Ja och utan bråk den här gången! sa Omar.

Gubben pratade med polisen och han fick åka till polisstationen, men sen fick han gå till stranden igen så länge en polis vakt följde med och höll koll på honom. Han hoppade i vattnet och väntade på dem andra. Alla hoppade i. Plötsligt såg dem något skimrande i vattnet. Alla stirrade som förstelnade. Det var en sjöjungfru.

- En sjöjungfru, viskade Lisa. Ingen hörde henne.
- OMG EN SJÖJUNGFRU! skriker gubben så alla hoppade till.
- VAD SKRIKER DU FÖR!? sa Omar till gubben.
- EN SJÖJUNGFRU SER DU VÄL!?

Sjöjungfrun simmade emot dem. Lisa ville inte erkänna att hon var rädd. Varför var hon alltid tvungen att vara rädd för allt.

- Hej, säger sjöjungfrun. Jag heter Everleigh.
- Hej, säger alla.

De pratade en stund.

Några månader senare...

Lisa och Meja går till skolan tillsammans. Gubben har blivit nykter och kräks mindre. Omar och Liv är ihop och brukar träffa varandra i och utanför skolan. Liv är mindre kaxig. Lisa har fått bättre självförtroende. Meja blir inte lika mobbad. Hon tar inte åt sig så mycket skit längre. Hon har ju Lisa.

– Hej Liv, toppen skoldag va? sa Omar till Liv och pussade henne på munnen.

– Ja, så kul med matten! svarar Liv.

– Va? Tycker ni om matten? frågar Lisa som hörde vad dom pratade om.

– Eee, ja? sa Omar till Lisa frågande.

– Ok... säger Lisa och himlar i smyg med ögonen. Dem två var verkligen turturduvor och höll med om exakt samma sak som den andra.

– Men... vad gör du imorgon, Liv? frågade Omar.

– Hänger med dig vet du väl!

– Ja, just det! svarade Omar.

– Vad annars liksom? svarade Liv lite retsamt. Hon vet ju att Omar älskar henne.

– Haha, jättekul, sa Omar som om hon störde honom.

De gick ner till stranden. Där var Everleigh. Everleigh byter till ben varje gång hon ska träffa dem på land. Hon brukar också ta med dem till Atlantis i en speciell ubåt. De är de enda som vet något om Atlantis. Omar och Liv brukar pussas i ubåten.

Gubben har blivit lite som en farfar till barnen nu när han är nykter och lite lugnare. Han har inte längre någon polisvakt med sig.

Bröderna Grim besöker Västerås slott av Ilve Löfgren

En gång för länge sedan bodde det två tvillingbröder i ett torp i Arboga. Den ena hette Robin, han var äldst av bröderna. Varje dag gick han runt i det lilla torpet och var sur, bitter och elak.

Den andra brodern hette Klas, han var yngst. Men Klas var helt tvärtom från sin bror, för Klas var nyfiken, glad och sprallig varje dag!

En dag sa Klas till sin bror;

– Men du Robin.. är det inte lite långtråkigt och bara gå runt här i stugan? ska vi inte hitta på nånting idag?

– Meh.. sa Robin som var på sitt allra värsta humör.

– Jooo kom igen! jag kan boka en vagn-taxi till Västerås! det ligger ju inte så långt bort! kom igeeeeeeen. Svarade Klas.

– Men Klas, det finns ju absolut INGET att göra i Västerås förutom Västerås slott.. sa Robin.

– Men då åker vi väl till Västerås slott!? Jag ringer på vår sprillans nya telefon apparat och bokar en vagn-taxi!

– Suck.. aja vi åker väl dit då.. sa Robin.

Då gav Klas ifrån sig ett litet glädjetjut och nästan sprang till

Då gav Klas ifrån sig ett litet glädjetjut och nästan sprang till deras sprillans nya telefonapparat.

– Ok... då ska vi se här i telefonkatalogen... där! Vagn-taxi ok, 0378563 slog han in i apparaten.

– Hallå du har kommit till vagn-taxibolaget vad kan jag hjälpa dig med? hörde Klas ur telefonen.

– JA HEJ...JAG UNDRAR OM JAG KAN BOKA EN VAGN-TAXI TILL VÄSTERÅS. nästan skrek Klas. det var första gången han pratade i telefon.

– Ehm, ja jag kan kolla h..ä..r..... jag är ledsen men det finns tyvärr ingen vagn-taxi till Västerås från Arboga.

– VA!? MEN... hur ska vi då komma till Västerås???

– Jag är väldigt ledsen herna men jag kan inte fixa det.

– Jaja tack ändå..

Han gick långsamt tillbaka till Robin, man såg på flera mil att han var besviken. När han kom fram till sin bror igen blev han förvånad, Klas såg sur ut!?

– VAD HAR HÄNT!??

– ...Det fanns ingen vagn-taxi till Västerås från Arboga.. sa Klas surt.

– Ok.... men... vi kan väl ta oss dit på egen hand då? svarade Robin med en eftertänksam röst.

– Men va? du vill väl inte ens åka dit? Klas trodde inte på sin bror.

– Jo, vad som helst för att göra min alldeles egna bror normal igen. sa Robin.

– Ok... men hur ska vi ta oss dit?..

– Vi får väll lifta? sa Robin med en spänning i rösten.

– Ok då går vi? sa Klas. han var väldigt taggad.

Dom packade sina väskor och började gå mot bilvägen. Det var vinter ute och halt på dom små gångvägarna så man kunde nästan åka skridskor med skorna. Robin halkade om och om igen och blev allt mer surare för varje gång.

"Vad har jag gett mig in på?", tänkte Robin.

När dom kom till bilvägen började dom lifta. Dom satt vid väggekanten i ungefär en halv timme. Men efter en stund kom en svart Ford som saktade in vid dom. Hon som körde bilen tog ner fönsterrutan och sa; behöver ni skjuts?

– JAA SNÄLLA!! svarade dom i mun på varandra.

– Vart ska ni?

– Vi ska till Västerås.

– Vilken tur ni har för det ska jag också!

– Ok, vi ska till Västerås slott på en utflykt!

– Ok vilken tur, jag jobbar på Västerås slott. Men.. varför tog ni inte bara en vagn-taxi?

– ..Det fanns ingen att boka så vi fick komma på ett annat sätt..

– Jaha men jag kan skjutsa er!

Då plötsligt kände Robin en konstig känsla i magen, det kändes som.. Fjärilar? Men.. Jag förstår inte? Vad är det här för känsla? Jag kan väll inte vara.. tänkte Robin. Han blev lite generad och vågade inte kolla på henne.

– Vad heter du? frågade Klas glatt.

– Jag heter, Lollo. svarade Lollo lika glatt!

Att Klas bara vågade fråga!? En tjej t.o.m!? Vi har ju aldrig

någonsin pratat med en tjej innan, tänkte Robin.

Nu kanske ni tänker; Men ni har väl pratat med er mamma? Nej, vi har inte det. vår mamma har vi aldrig träffat. lallafall inte vad vi minns, det är så att hon dog när vi var 2 år gamla. Sedan dog vår pappa. Han blev mördad av sin nya flickvän. Då åkte vi till barnhem, för våran styvmamma ville inte ta hand om oss. Vilket var väldigt tur för när polisen fick reda på att det var hon som hade mördat honom hamnade hon i fängelset. men sen när vi blev adopterade hamnade vi i olika hem. Men då var vi så pass gamla att vi lyckades ta kontakt igen och därför bor vi ihop nu, vi är bästisar, på sätt och vis.

Dom hoppade in i bilen och Forden började rulla. Robin satt mest och kollade ut genom fönstret, medans Klas pratade och pratade med Lollo. Han förstår fortfarande inte hur han vågar prata så avslappnat. Men då frågade Klas varför Robin var så tyst?

– Eh.. ja.. uhm.. jag är.. jag är bara lite trött.

– Jaha ok! svarade Klas helt oberört. Han var väldigt glad att dom äntligen var ute på äventyr!

Det tog ungefär 30 minuter att åka till Västerås men när dom väl var där var till och med Robin lite taggad. Dom hoppade av bilen och tackade för skjutsen.

– Tack så jättemycket! sa Klas.

– Det var så lite, sa Lollo.

Klas och Robin började gå till slottet. Dom gick in i den mörka entrén. Dom kollade runt och visste inte riktigt vad dom skulle göra. Sen såg Klas en riddarrustning, då sa han;

– Titta Robin, en riddarrustning vi går och kollar!

– Men Klas, får man verkligen gå nära den..? sa Robin tvekan.

Men Klas lyssnade inte han gick fram till den och tog på sig

hjälm. Den var varm och väldigt tung. Men då, plötsligt kom en vakt.

– HALLÅ DÄR! VAD HÅLLER DU PÅ MED!?

– Eh... öhm.. jag är ledsen... eh... förlåt.. jag visste inte.. sa Klas förskräckt. han tar av sig hjälmen och försöker sätta tillbaka den på rustningen, men då så ramla hela rustningen ihop. "Ånej..." tänkte Klas. Men då såg han.. ett ihoprullat papper som stack ut från ena armen?

– Vad är det där? sa Klas.

Systrarnas resa i tiden

av Alva Hed Olofsson

– Alisa vi ska ut och fiska nu!

Mamma ropade vi skulle ut och fiska... på röda havet. Det var pappas ide han sa "alla gäddor är ju där". Så vi åkte. Vi satt i vår lilla Eka när en stor våg kom. Det kalla vattnet forsa in i mina nya stövlar. Jag kände hur dom tunga, tjocka vinterkläderna drog mig ner i det svarta djupet och jag kände hur paniken kom. Jag hörde mamma skrika. Jag ville skrika tillbaka men då hade jag drunknat. Det svartnade framför ögonen. Ett hårt ryck bak i jackan fick mig att vakna till. Mina lungor fylldes med luft jag låg på en båt eller mer ett skepp. Det stod säkert tolv personer runt mig och en av dom var en tjej med brunt vågigt hår och ljusblå ögon som tycks se mig in i själen.

– Res dig! sa hon.

Jag reste mig snabbt.

– Hur kom jag hit?

– Hur skulle jag veta det, sa hon.

– Hon är säkert en tjuv, sa en pojke i min ålder.

– Låt henne gå på plankan, sa resten av besättningen.

Tjejen som troligen var kapten titta på mig med sorgsna ögon.

– Låt gå! sa hon.

Hon vände sig och gick. Dom knuffade ut mig på plankan. Jag kände tårarna bränna i ögonen. Hade dom räddat mig för att sen döda mig? Jag kände en kall spets mot ryggraden. Men vad var det. Ett svärd? Mer hann jag inte tänka för med ens kände jag en varm blöt vätska mot ryggen. Blod. Jag föll, jag visste att jag närsomhelst skulle klyva vattenytan. Ett par starka armar fånga mig. jag vände mig för att se min räddare.

– Du! Sa jag.

– Ja jag. Jag kan inte låta dig dö du är ju typ nio.

– Tretton, svara jag trotsigt.

– Jaha?

– Varför rädda du mig?

– Jag sa ju det, kom du får gömma dig på mitt kontor.

– Vem är du? Fråga jag.

– Jag är Emilia Sjöstorm, Havets största skräck.

– Jag heter också Sjöstorm.

Emilia följde mig till hennes kontor.

– Här får du stanna jag kommer med mat och dryck varje dag.

Emilia likna någon jag känner. Hennes mörka vågiga hår och ljus blå ögon.

– Emilia?

– Ja?

– Nej det var inget.

Hon gav mig ett snett leende och gick. Mamma och pappa tror dom att jag är död? och vem använder svärd? Frågorna snurrade i huvudet. Och med ens kände jag hur blodet rann längs ryggraden. Det blödde ganska kraftigt.

– Vad gör du här?!

– Va jag?

– JAA!!

Det var pojken som sagt att jag var en tjuv.

– Vem är du?

– Samir Strömm och du är?

– Alisa, jag är Alisa.

Jag kände mig rodna.

– Jag har aldrig hört det namnet förut.

– Det är ett väldigt vanligt namn, sa jag.

– Men du dödades ju?!

– Emilia rädda mig, men kan du säga åt Emilia att komma?

– Emilia är faktiskt också ett konstigt namn, sa Samir.

– Förresten vad är det för dag idag?

– Torsdag den 12 oktober 1360

– Va?!

– Ja? Sa Samir.

– Men jag är ju ifrån..., längre hann jag inte förrän någon skrek.

– Första mannen föll nu!!!

– Ånej, sa Samir.

– Föll i vad? Fråga jag.

– Pesten! Nästan alla dör ju i den.

Emilia kom in med ett sorgset ansiktsuttryck som snabbt byttes

mot förskräckelse.

- Samir vad gör du här? Strunt i det nu din bror.....Oskar...dog.
- NEJ!!

Han sprang ut.

- Hans bror dog i Pesten, sa Emilia.

En timme senare kom Samir tillbaka han hade streck på dom smutsiga kinderna efter tårar.

- Han var bara 18, sa Samir.
- Men varför tog han inte Antibiotika? Fråga jag.
- Antibiotika?
- Ja medicin mot sjukdomar.
- Jag vet inte vad du dillar om men inget botar Pest.
- Men...just det!
- Vad??
- Antibiotika har inte uppfunnits än!
- Vad menar du med har inte uppfunnits en?
- Ja jag är född 2006 då finns det!

Samir himla med ögonen och gick. Jag behöver mat det är ju snart kväll. Jag drog ut en låda. Där låg ett foto. Det tog ett tag innan jag insåg att det var MINA föräldrar, mamma höll en bebis i famnen och pappa höll en flicka i runt fem årsåldern hon hade brunt vågigt hår som mamma och ljusblå ögon som.....pappa. Emilia? Under fotot låg en grå t-shirt och ett par svarta jeans såna som "normala" har.

- Vad gör du!?

Det var Emilia.

– Jag skulle titta efter mat men hittade det...här.

– Och det är bara ett foto.

– JA!! På mina föräldrar!!

Allt gick upp som solklart.

– Alisa...snälla.

– JA!

– Förlåt...

– Du visste!!

– Men...

– Men vad du försvann när jag var tre!!

– JAG DRUNKNA!!!!

– När du rädda mig visste du att jag var din syster, men du sa inget!

– Ja men det passade inte då!

– Har du ens försökt komma tillbaka?!

– Jag kan inte vi kan inte!

Jag gav henne en kram. Hon börja gråta.

– Oskar....var min.....pojkvän!!!!!!!

Jag skulle säga något tröstande när jag såg en stor svart fläck på hennes hals. Nej hon får inte vara smittad. Emilia tog sig samman.

– Jag har saknat dig Alisa inget ska få skilja oss åt.

Vi får väl se, tänkte jag.

– Emilia en storm, man över bord!!

Hon slet sig ur kramen och sprang ut, jag följde efter.

När jag drog och slet i rep snurrade tanken "hur ska vi ta oss härifrån innan Emilia dör?"

Stormen har lugnat sig och Emilia ligger i sängen. Pesten har attackerat lungorna och hon är likblek. Jag visste att hon när som helst skulle dra sista andetag och dö. Samir och jag satt och prata när det blev helt tyst inga hostningar eller andfådda andetag.

– EMILIA!!

Jag sprang till sängen men hon var tyst hon har svimmat. Då kom jag på det vi behövde drunkna för att komma tillbaka. Jag drog i Emilia som nu var vaken men svag och arg hon ville inte drunkna. Jag drog henne i armen. Jag såg Samirs ledsna min.

– Jag kommer sakna dig, viskade han i mitt öra.

– Och jag dig, viskade jag tillbaka.

– Det kommer inte funka, sa han.

– Joo.

Jag knuffa Emilia över relingen och hoppa sen själv. Jag såg Samir hoppa.

– NEJ!! Han jag skrika.

Vi landa i vattnet Samir krama mig hårt och gav mig en snabb puss sen försvann allt. Jag vakna jag var på sjukhuset i sängen bredvid låg... Emilia!

Mamma och pappa krama henne och fråga vart hon vart. En vecka senare fick vi åka hem då hade mormor & morfar, farmor & farfar, alla kusiner och Natali (Natta som hon kallas) varit där. När jag kom hem hämtade jag pirater genom tiderna jag öppnade boken och läste högt.

Kapten Emilia Sjöstorm, Alisa Sjöstorm och Samir Ström drunknade fredag den 13 oktober 1360. Man hittade bara Samirs kropp men inte Emilia och Alisa Sjöstorms kroppar. En av besättningsmännen Oliver Storström bekräftar att han sett dom alla tre hoppa.

- Samir får inte vara död! Han får inte!
- Men han är det, det är bara att acceptera.

Hon krama mig hårt, pussa mig på pannan, äntligen vet jag hur det är att ha en syster...

Djurparken

av Alina Meinhardt

Hej, jag heter Lilja och är 9 år gammal. Jag bor med min mormor 69, pappa 35, mamma 34, storebror 15 och lillasyster 3. Min familj är underbar, förutom min storebror. Han heter William, han är jättejobbig. T.ex så pratar han konstigt, gillar alla tjejer och vill inte bli smutsig. Vem vill inte bli smutsig liksom! Sedan har vi mamma som heter Anna och pappa som heter Hans och min lilla syster Hanna som skriker så fort hon inte får glass.

- Kom nu! Ropade mamma från hallen.
- Nej, svarade William. Jag tänker inte leka schimpans och vara bland äckliga djur.
- Men Emmy ska ju dit, sa pappa lurigt.
- Okej då, sa William. Jag kan väl hänga med på ett hörn.

Pappa fnissade till och jag behövde hålla för munnen för att inte gapskratta.

- Vad är det? Sa William irriterat. Vad har jag gjort?
- Inget, fnissade jag. Men hur kan du vilja vara med bara för att en tjej som du tycker är snygg är där. Vill du inte vara med oss?
- Därför, fnös William och satte sig i bilen.

Jag hoppade också i och sedan åkte vi mot djurparken.

– Mot djurparken! Ropade alla i bilen, tja kanske inte William då, men han räknas inte.

– Snälla sluta, ni skämmer ut mig och då sitter vi i en bil! Kan ni fatta! Det borde inte gå! William lät arg och ledsen på samma gång.

– Såja lilla gubben, det är ingen fara ingen kan höra oss, sa mamma och böjde sig bakåt för att krama om honom.

– Jag är inte liten! Skrek William och puttade bort mamma.

– Låt William vara, sa pappa medan mamma försökte lugna ned William och vände sig bakåt han med.

Hantittade oss i ögonen och sedan knyckte han med huvudet mot William som satt och grät. Vi nickade och efter ett tag somnade jag.

– Hallå?! Ropade William.

– Va, sa jag yrvaket. Är vi framme?

– Ja dumskalle, sa William och hoppade ut från bilen. Vad trodde du?

– Vet inte, sa jag och hoppade ut jag med.

Vi gick mot djurparken och fick band som vi skulle visa om någon frågade om vi hade betalat. Jag förstod inte varför alla behövde veta sådant, det kan väl jag få bestämma själv.

– Kolla apa! Ropade Hanna, kolla apa.

– Jaja, sa pappa. Eller förresten William, gå du till Elli, vi möter dig vid sockervadden kl 15:00.

– Okej då, sa William och sprang iväg.

Vi gick bort till aporna och sedan elefanterna och zebrorna.

– Äta, sa Hanna. Nu äta.

- Okej, okej, sa pappa och skyndade sig bort mot våfflorna.
- Men vi då? Sa jag och mamma i mun på varandra.
- Ni kan väl sköta er själva pappa ska ta hand och Hanna nu, sa pappa och sprang iväg han också.
- Då blir det en liten mamma barn stund då, sa mamma och tittade på mig.

Jag bara stod där sedan sa jag att vi kunde gå och kolla mina favoritdjur nu. Det gjorde vi. Vi kollade på tigrarna först och sedan på delfinshowen. När kl var 14:55 gick vi till sockervadden och väntade där. Men efter ca 10 min letande insåg vi att det inte fanns någon kiosk med sockervadd. Vart är pappa nu? Och vart ska William ta vägen? Vi sprang omkring och letade efter de och efter ca 20 min hittade vi pappa och Hanna.

- William letar efter er och kommer tillbaka nu, sa pappa aningen förvirrat.
- Ja, sa mamma. Vi märkte ju efter ett tag att det inte finns någon sockervadd här.
- Nej, sa pappa skamset. Jag var så förvirrad och stressad så jag trodde vi var på ett tivoli.

Han kollade ner på sina fötter och sedan på mig och mamma.

- Men du vet ju att du kan säga till mig om du känner dig stressad så tar jag hand om Hanna, sa mamma och tröstade pappa lite.
- Mm, sa han. Men jag ville ju att du skulle få ha det lite rolig en stund.

Mer hann han inte säga för William kom tillbaka.

- Är ni här? Sa han förvånat, jag har letat efter er.
- Vi vet, sa mamma och skrattade till. Men nu går vi hem va?

– Ja, sa hela familjen.

Alla var jättetrötta och vi kollade på film och åt popcorn när vi kom hem sedan var det god natt.

Tela

av Frida Jansson

Längst inne i djungeln bor en elefant som heter Tela. Han avskydde sitt namn för att han avskydde bokstaven T och så trodde alla att han var en tjej. Men en dag så kom det en annan elefant som hette Florence. Hon sa att det inte kunde vara en tjej för att det var ett killnamn. Hon var elefanternas prinsessa så alla trodde på henne. Men ingen ville bli vän med Tela för att dem gillade inte heller bokstaven T och Tela var en halvblodselefant. Alla tyckte att det var dåligt. Det var för att elefant nyheterna sa att alla som hade kontakt med Tela skulle sättas i elefant fångelset tillsammans med Tela som satt fången där.

Tack!

Kursen Skriv Online under hösten 2020 har varit ett pilotprojekt inom Regional Kulturskola Västmanland, med stöd av Arvsfonden. Deltagarna i den här kursen har varit 9-17 år gamla och kommer ifrån Köping, Hallstahammar, Riddarhyttan, Skinnskatteberg och Västerås. Gruppen har träffats enbart online och utforskat skrivandet ifrån många olika perspektiv, och använt digitala lösningar som en möjlighet att kunna mötas över olika gränser.

Skrivande som egen kulturform och eget uttryck, är ett ämne som saknats inom Kulturskolan. Det är också flera målgrupper som Kulturskolan har svårare att nå, till exempel på grund av geografi, ålder och intressen. Under 2020 har det digitala blivit en högst nödvändig och naturlig del av livet för många. Med detta projekt har vi velat utforska på vilka sätt vi kan möta dessa utmaningar, och resultatet har blivit fantastiskt bra!

Den här lilla boken är ett resultat som deltagarna själva har velat uppnå. Texterna är endast milt redigerade för läsbarhetens skull. Vi hoppas kunna fortsätta utforska skrivandet på många olika sätt framöver!

December 2020

Annelie Salminen
skrivarpedagog, författare och lärare på kursen Skriv Online